

Published on www.bilvavi.net

[Home](#) > ראש חודש עבודה 003 חודש סיון הילוך

ראש חודש עבודה 003 חודש סיון הילוך

כל חודש וחודש יש לו כח מיוחד, כמו שכבר דיברנו כמה פעמים. הכח המיוחד שמתגלה בכח סיון הוא 'הילוך', הכח ללכת. לא מודבר כאן על כח של הילוך שנמצא ברגליים שהאדם הולך, אלא זה כח בנפש, שנקרא כח של, "הילוך".

את ההילוך שברגליים כל אחד ואחת מאיתנו מכירים: רגליים הולכות, רגליים רצות. אבל מהו הכח של ההילוך שנמצא בנפש? לאיפה הנפש הולכת?

הילוך בגוף ובנפש

תינוק שנולד, משעת לידתו הוא הולך וגדל בגוף. הוא בהתחלה קטן מאוד, ובקושי רואה, לאט לאט הוא גדל ומתחיל לראות. הוא זוחל, לאט לאט הוא הולך, הגוף גדל. אבל מגיע גיל מצויין ששם כבר הגדילה של הגוף הולכת ונפסקת. בשלב מסוים, לא רק שהוא מפסיק לגדול, אלא הגוף הולך ומצטמק. הגידול נקרא הילוך, הוא תמיד הולך עוד ועוד ועוד.

דוגמא נוספת: כח של אישה שיוולדת, היא בעזר ה' מתחנת ומתחילה ללדת ילדים, בגיל מסוים, בערך מגיל ארבעים ומעלה כבר הכל ללדת מפסיק. כל השנים האלה היא הולכת עוד ועוד, מולידה עוד ועוד ועוד, אבל מגיע זמן מסוים שהכח הזה מפסיק.

נתנו עד עכשיו שתי דוגמאות של הילוך בגוף, ילד שגדל וגדל עד שלב מסוים שזה מפסיק, ואישה שיוולדת ויוולדת עד שלב מסוים שזה מפסיק. זה כח של הילוך שמתגלה בגדילה של גוף כסדר. עכשיו ננסה לבאר דוגמאות של הילוך בנפש.

אדם לומד דבר מסוים בשכל, והוא מתקדם ומתקדם, בהתחלה הוא היה דוקטור, אחרי זה הוא נהיה פרופסור, אבל הוא מגיע לשלב מסוים שכבר אין לו הרבה איפה להתקדם. הוא לומד עוד קצת, יודע עוד מעט חידושים, אבל בעצם הוא הגיע למקום שאליו אפשר להגיע. כל התהליך הזה עד שהוא הגיע לאותו מקום נקרא 'הילוך'. מכאן ואילך, הוא כבר לא מתקדם הרבה.

המשלים הללו של הילוך, הן בהילוך של גוף של ילד ואישה, והן בהילוך של נפש שהאדם מתקדם בשכליות בעבודתו, הם הילוכים שיש להם לבסוף הפסק. האותיות "ה" "ל" "ך" הופכות להיות אותיות "ל" "ה" - נעצר ונגמר מקום ההילוך של האדם. זהו סוג אחד של הילוך. הכח הזה של ההילוך שהזכרנו עד עכשיו, זה הילוך שהאדם הולך במשך תקופה ואפילו תקופה ארוכה מאוד, ולפעמים ארוכה מאוד מאוד של עשרות שנים. אבל בשלב מסוים ההילוך נעצר.

סוג שני של הילוך, הוא שההילוך לא נעצר לעולם. על הסוג השני של ההילוך, אומרת הגמרא בסוף ברכות, "תלמידי חכמים אין להם מנוחה לא העולם הזה ולא בעולם הבא, שנא' 'ילכו מחיל אל חיל'". הם תמיד הולכים עוד ועוד ועוד.

יש אם כן שני סוגי הילוכים בנפש: הילוך בנפש, שהאדם הולך זמן מסוים ולאחר מכן ההילוך מפסיק, ויש כח עצום ונורא של הילוך שבכוחו ללכת תמיד לעולם בלא הפסק. זה ההילוך שעליו אמרו רבותינו שמתגלה בחודש סיון - כח של הילוך. זה הילוך שעליו נאמר "ילכו מחיל אל חיל", לעולם, בלי הפסק.

לאחר שהבננו בס"ד את המהות של חודש סיוון, שזה הילוך בלא גבול, עכשיו ננסה להתבונן בנפש שלנו, לראות את ההילוך שיש לו גבול, ואת ההילוך שאין לו גבול, שאליו אנחנו שואפים ורוצים להגיע, במיוחד מכח חודש סיוון.

אצל כל אחד ואחת מאיתנו, יש זמנים מסויימים שאנחנו רוצים להתקדם ולעלות בעבודת ה'. אין בן אדם יהודי אמיתי, שיש לו נשמה קדושה, שאין לו בכל ימי חייו לפחות מעט זמנים שהוא רוצה להתקדם בעבודת ה' והוא מתקדם מעט. אבל הכח זה של ההילוך שמתגלה אצל רוב בני האדם הוא הילוך לזמן. הוא הילוך שיש זמן שהם הולכים, אבל מגיע זמן מסויים שההילוך מפסיק.

אפילו אם לאחר מכן לאחר ההפסקה חוזרים עוד פעם ומתעוררים, ועוד פעם מנסים ללכת ולהתעלות בעבודת ה', אבל ההילוך הקודם נעמד ונפסק, ומכאן עכשיו מתחיל הילוך חדש. הרי שעומק כח ההילוך שמתגלה אצל רוב בני האדם בנפש, זה הילוך לפרקים, הילוך לזמן, הילוך שיש לו סוף, הילוך שיש לו הפסק.

ההצלחה האמיתית והשלימה אצל אדם שרוצה באמת להצליח בחייו, הוא, לגלות את המקום הפנימי בנפש ששם ההילוך הוא תמיד. שם, ההילוך הוא לא לפרקים. שם, ההילוך ממשיך - לא רק בעולם הזה אלא גם בעולם הבא.

מי שהגיע לאותו מקום של הילוך הוא זה שנקרא "בן עליה", הוא תמיד עולה. מדוע הם נקראים בני עליה? הרי הרבה בני אדם לפעמים עולים? ההבדל בין רוב בני האדם לבני עליה הוא, שאצל רוב בני האדם, העליה שלהם היא לפרקים. פעם עולים פעם יורדים, פעם עולים פעם עומדים. משא"כ הבני עליה, הם תמיד נמצאים במצב של עליה. הם אף פעם לא מוצאים במצב שהם מפסיקים את העליה.

כמובן שהשאלה עומדת וברורה, האם יש אדם כאן בעולם, שאף פעם לא זקוק למנוחה? שהוא יכול בכל רגע ורגע לעלות? הרי כולנו בני אדם ולכל אדם ואדם יש צורך לפעמים לנוח. אז מה ההבדל בין בני עליה לאלה שאינם בני עליה?

המבט על זמן הקושי

לכל אחד ואחת מאיתנו, יש קשיים ונסיונות. יש תקופות בחיים שהם קלים יותר, נעימים יותר וזורמים יותר, ויש תקופות בחיים שהם קשים יותר, מורכבים יותר (גם בחיצוניות וגם בנפש). ההבדל בין מי שהוא בן עליה למי שאינו בן עליה הוא, כאשר מגיע זמן הקושי, זמן שבו האדם מרגיש שקשה לו להמשיך וללכת. שניהם צריכים כאן הפסק מסויים, אלא שמי שאינו בן עליה, כאשר מגיע הזמן של הקושי, הוא עוזב את העבודה ועומד במקומו, משא"כ מי שהוא בן עליה, בדעתו הוא רק "עומד לפוש", אבל ע"מ מיד לאחר שירגיע המצב להמשיך הלאה.

יש כאן הבדל עצום וגדול מאוד בין צורת החיים של מי שאינו בן עליה, לבין צורת החיים של מי שהוא בן עליה. מי שאינו בן עליה, אז כאשר מגיעים הקשיים והנסיונות, אז הוא מרגיש שהדברים קשים לו, הם למעלה ממדרגתו, והוא נסוג אחור, ובדעתו עכשיו להפסיק את מהלך הדברים. אבל מי שהוא בן עליה, השאיפה שלו היא לעולם להצליח, ואפילו כאשר מגיעים קשיים, הוא לא מתייאש, אלא הוא רק מבין שהוא זקוק לזמן של מנוחה.

אם הבן עליה מנסה לעלות תמיד, ולא לנוח - אף פעם הוא לא יצליח מחמת שהוא פועל למעלה מכוחות נפשו והוא בוודאי ישבר. אבל בן עליה שהוא בר דעת מבין שיש זמנים קשים, הוא מבין שיש זמנים מורכבים יותר, וכאשר מגיעים הזמנים המורכבים והקשים, הוא איננו מפסיק, אלא כל הזמן דעתו להמשיך הלאה. הוא יודע שהוא צריך קצת מנוחה, הוא קובע לעצמו כמה ימים של מנוחה, לפעמים כמה שבועות אבל לא יתר על כן, אבל בעיקר גם באותם ימים של הפסקה, גם באותם שבועות, דעתו להמשיך הלאה לאחר שהוא נח. בדעתו שלו הוא לא הפסיק, ברצון שלו הוא לא הפסיק. רק הגוף שלו נח לכמה ימים או כמה שבועות, על מנת לאזור כוחות להתקדם הלאה.

להחזיק ה"אש" של עלייה, אפי' כשצריך להפסיק

ניתן משל, על מנת שהדברים בעזר ה' יובנו יותר.

עקרת הבית מבשלת אוכל והיא צריכה לצאת מהבית לרבע שעה, האוכל נמצא על גבי האש והיא מפחדת שזה ישרף, היא יכולה לעשות שני דברים, היא יכולה לסגור את האש ולאחר מכן שהיא תחזור מהבית להדליק מחדש, והיא יכולה להוריד את האש למצב הכי נמוך שהוא בוודאי לא ישרף ואז כשהיא חוזרת- להגביה את האש מחדש, מה ההבדל אם היא סגרה לגמרי את האש ויצאה לאחר מכן היא מדליקה לבין אם היא רק הנמיכה ולאחר מכן היא חוזרת ומגדילה? האם האוכל נשאר חם או שהוא נעשה קר? האם צריך להתחיל כמעט מההתחלה, או שאנחנו ממשיכים רק ממקום יותר נמוך?

עכשיו הנמשל: כאשר האדם הוא אינו בן עליה, בזמן שמגיעים הקשיים והנסיונות אז הוא סוגר את האש, והוא חוזר להדליק את האש רק לאחר תקופה. אבל בנתיים, בכל אותה תקופה, האש- כח התשוקה שבנפש- נסגר. משא"כ מי שהוא בן עליה, אפילו באותם תקופות שהוא נח, אבל האש עדיין פועלת. היא אש נמוכה, אבל האש פועלת. ולכן, הקדושה שלו משתמרת, וגם בזמן שהאש הזו פועלת, יש לו את התשוקה לחזור ללעתיד. וכבר עכשיו דעתו ברורה שלאחר מכן הוא יחזור, הוא רק נח על דעת להמשיך הלאה מעלה מעלה.

עד עכשיו אם כן הסברנו יסוד אחד, איך וכיצד יכול האדם לילך תמיד בלא להפסיק. הוא לא הולך תמיד בלי להפסיק. אלא גם בשעה שהוא מפסיק, האש עדיין בוערת אבל נמוך, הוא משתוקק ורוצה.

ימי אהבה וימי שנאה

עכשיו נסביר עוד יסוד נוסף, איך לזכות ללכת תמיד.

אחד מהיסודות הידועים של ספר הישר (שער ו), שהוא מגדיר את ימי חיי האדם ב'ימי שנאה' ו'ימי אהבה'. ובלשון אחרת בדברי רבותינו, זה נקרא 'ימי הגדלות' ו'ימי הקטנות'.

ימי האהבה וימי הגדלות זה אותם ימים שהנפש פתוחה, המחשבות בהירות יותר, והרצון משתוקק, ואז האדם זוכה בס"ד ללכת מחיל אל חיל. ימי השנאה וימי הקטנות אלו ימים שהנפש חשוכה, המחשבות סגורות, ההרגש כבוי, ושם האדם מרגיש שהוא איננו יכול להתקדם. אומר ספר הישר, שאם אדם בזמן ימי השנאה בזמן ימי הקטנות הוא יפסיק את כל עבודתו, הרי שהוא אף פעם לא יצליח להעלות מעלה מעלה, (כמו המשל שהזכרנו מקודם בדבר שנמצא על גבי האש, במשל של ר' חיים שמואלביץ).

מה העיצה להמשיך קבוע? אומר ספר הישר, שיש הבדל יסודי בין זמן הגדלות לזמן הקטנות. כאשר האדם נמצא בזמן הגדלות, הוא יכול את המאה אחוז שהוא עושה. בזמן הקטנות אסור לו לעולם להפסיק את כל המאה אחוז. הוא חייב לשמור למעשה לפחות עשר אחוז מתוך מה שהוא עושה בימי הגדלות. אם בימי הקטנות הוא מפסיק לגמרי את מה שהוא עשה בימי הגדלות, הוא יפסיד, ולא יצליח. אבל אם בימי הקטנות חלק ממה שהוא עושה בימי הגדלות, חלק קטן, אבל את אותו חלק הוא משמר בכל תוקף, והוא ממשיך לעשות אותו למעשה, הרי שנעשה רצף בין הגדלות לגדלות הבאה שבנתיים יש קטנות. אבל אם בזמן שמגיע ימי הקטנות הוא מפסיק את הקבלות שלו את סדר העבודה שלו לגמרי- הרי ש"נעשית תורתו קרעים קרעים". זה נעשה כתבשיל שמתקרר לגמרי שצריך לחזור ולחמם אותו.

באופן מעשי

להבין רק למעשה את העיצה של ספר הישר: לדוגמא, אם יש לאדם קביעות ללמוד עשר דקות ביום הלכה, בימי הקטנות הוא לא לומד עשר דקות, אבל שילמד שתי דקות.

עוד דוגמא: אם יש לאדם זמן שהוא מבודד את נפשו עם בוראו רבע שעה בזמן הגדלות, בזמן הקטנות לפחות שיהיה כמה דקות. אבל אם בזמן הקטנות מפסיקים את הלימוד לגמרי, מפסיקים את ההתבודדות עם הבורא לגמרי, הרי שאז האדם נופל.

נקטנו כמובן שני דוגמאות בעלמא, אבל היסוד הוא אותו יסוד: כל קביעות וקביעות שיש לאדם בימי הגדלות, בימי הקטנות הקביעות צריכה להמשיך לפחות חלק קטן ממנה, אבל החלק הקטן חייב המשך בתמידות, באופן קבוע, שלא יפסק לעולם.

איך לקום מזמן נפילה

נסכם את מה שאמרנו עד עכשיו שני עיצות, ונחבר אותם בעזר ה' יחד.

העיצה הראשונה נתבארה שגם בזמן הקטנות, גם בזמן ימי השנאה, האדם צריך, שהרצון והתשוקה שלו לא תיכבה, אלא הוא משתוקק לחזור לדבר. ויתר על כן, כל מה שהוא מפסיק, זה באופן של מנוחה, באופן של "לפוש קמעא" ולא באופן שהוא מפסיק את הדבר לגמרי.

העיצה השניה שנתבארה זה מדברי ספר הישר, שכל פעם שהאדם נמצא בימי השנאה, בימי הקטנות, בקביעות שלו למעשה הוא ח"ו לא מפסיק, אלא לפחות חלק קטן מן הקביעות הוא צריך להחזיק בו מעמד בכל מצב ובכל אופן.

אלו הם שני העיצות שנתבארו עד השתא על מנת שהאדם יוכל לילך תמיד מחיל אל חיל ולא להפסיק.

העומק של השני עצות אלו יחד

עכשיו נבין את המהות של שני העיצות יחד, איך הם משלימים זה את זה. זה בלא זה - אי אפשר.

כל דבר בנוי מחיצוניות ופנימיות. ממעשה, ונפש. העיצה הראשונה שאמרנו היא עיצה בנפש: להרגיש תמיד איזשהו תשוקה ורצון לחזור, את ההחלטה שאני ממשיך, ואת המודעות הנפשית שזה רק מנוחה. זה עיצה פנימית נפשית. לעומת זאת, העיצה שהזכרנו בשם ספר הישר, זו עיצה מעשית בפועל לא להפסיק את ההילוך לגמרי, אלא ללכת יותר לאט.

כל דבר צריך שיהיה גם חיצוניות וגם פנימיות. צריך גם את התפיסה הפנימית שהוא עדיין משתוקק והוא תופס את זה רק כמנוחה לזמן, וצריך גם את המעשה החיצוני שהוא לא מבטל את הקביעות לגמרי אלא מקטין אותו.

למה צריך עצות אלו ביחד

נבין עכשיו למעשה את הדברים.

מי שינסה לקחת רק אחד מן העיצות, למשל אם האדם יקח רק את העיצה של ספר הישר (ספר שמיחוס לר"ת) והוא משתמש בעיצה של המעשה שהוא לא מפסיק את הקביעות באופן גמור אלא לפחות שומר על קביעות מועטת, אבל החיצוניות שלו עדיין תקיפה, היא איננה מפסיקה אלא היא הולכת, היא הולכת לאט אבל היא הולכת, אבל מכיוון שהפנים שלו כמעט כבוי לגמרי, הרי שוודאי שהעיצה הזאת תועיל לו במידת מה. אבל, הכח של ההילוך שממשיך הוא ממשיך רק במעשה בגוף, והנפש שלו הפסיקה ללכת. לאחר מכן יקשה עליו לחזור ולהמשיך בסדר העליה של הגדלות, כי הנפש הפסיקה כמעט ללכת, והגוף, הקבלה המעשית, הלך. לכן הוא מעמיד את עצמו בסתירה.

משא"כ גם עם צירוף למעשה הוא מוליך את נפשו מכח התשוקה, הרי שכאשר יחזור לימי הגדלות לימי האהבה, שניהם היו הולכים קבוע רק יותר לאט, ועכשיו הוא יחזור לסדר ההילוך האמיתי שלו.

וכן להיפך, אם האדם משתמש רק בעיצה הראשונה שאמרנו, שבשעה שהמגיע ימי הקטנות הוא עדיין שומר אש של קדושה והשתוקקות, אבל הוא לא ממשיך למעשה כלום, הרצון וההשתוקקות אין לו התפסה במעשה. הוא לא מחייב את זה באיזשהו כלי, וזה מחשבה שפורחת באוויר, תשוקה שאין לה כמעט קיום.

על זה אומר הרמב"ן, "אם תעירו ואם תעוררו את ההאבה עד שתחפץ" - צריך להתפיס את ההתעוררות באיזשהו חפץ בכלי של מעשה. התעוררת שאיננה מתלבשת בכלי היא כמעט בוודאי תחלוף. גם בימי השנאה, גם בימי הקטנות, את אותה השתוקקות מעט שיש, צריך להתפיס בכלי קטן, אבל לא השאיר אותה רק כהשתוקקות בעלמא.

א"כ זה העומק שנצרך שתי העיצות ביחד, על מנת לעבור בשלום את ימי השנאה וימי הקטנות, שנוכל לאחר מכן להמשיך בצורה נכונה של "ילכו מחיל אל חיל".

ההסתלות העמוקה על כישלונות: זמן "שינה", לא "נפילה"

אחרי שהעמדנו את שני החלקים הללו, נסביר עוד חלק שלישי. הבלענו אותו בהתחלה בתוך החלק הראשון, ועכשיו נעמיד אותו יותר ברור כמציאות לעצמה.

שני העיצות שהיו למעשה, מצד הנפש שהאש דקדושה תמשיך לפחות מעט בתשוקה, להמשיך לעתיד, והעיצה המעשית שלפחות יסאר איזשהו חלק קטן - על גבי שניהם, עומדת עיצה פנימית, וזה עיצה של תודעה.

בשעה שהאדם נמצא בימי הקטנות וימי השנאה, הוא יכול להסתכל על המצבים הללו בשני מובנים שונים. הסתכלות אחת על המצבים הללו הוא, "אני לא יכול", "אני לא מסוגל", "אני לא אצליח", "זה למעלה מהמדרגה שלי". הסתכלות שניה, שכמו שהגוף צריך לנשום חמש ושש ושבע ושמונה שעות בכל יום, גם הנפש צריכה שינה. ימי הקטנות וימי השנאה, צריך להבין בעומק, הם לא זמן של נפילה! הם זמן של שינה.

שינוי התודעה הזו עוקר מהנפש את שורש סיבת הנפילה. למה כל אחד ואחת מאיתנו בכל לילה, כשאנחנו הולכים לישון, לא מרגישים שנפלנו? וכאשר האדם נעשה חלש מאוד ונופל למיטה, במשך היום הוא מרגיש התמוטטות ונפילה. מה ההבדל? כי

בלילה כאשר הוא הולך לישון, הוא מבין שזה סדר ברייתו של עולם, שהקב"ה ברא את האדם, "ויפל ה' אלוהים תרדמה על האדם". ובייחוד לאחר החטא, מתגלה שיש זמן שהוא צריך להיות ער ויש שהוא צריך להיות ישן. הוא לא תופס את השינה כנפילה, אלא הוא תופס את השינה כסדר מערכת של חיים, ער וישן, ער וישן, וכשהוא הולך לישון, הוא ישן על מנת לקום בבוקר, עם כוחות יותר חדשים ולהשמיך הלאה.

אליבא דאמת, הצורה הפנימית שהאדם צריך להסתכל על כל הקשיים, על ימי השנאה, על ימי הנפילה, על ימי הקטנות, שבאמת כל הזמנים הללו הם זמנים של שינה. היצר הרע מטעה אותו ומסביר לו שהוא נפל, שהוא נשבר, שהוא לא מסוגל להצליח, שהוא לקח על עצמו דברים שהם למעלה מהמדריגה שלו, שיש בני אדם שיכולים להשיג את זה אבל הוא לא שייך לזה, והוא מציע לו לסגת לאחור. זו עצת היצר איך להסתכל על המצב.

אבל מי שחי חיי פנים, מי שחי חיי אמת, שמקושר לנקודה הפנימית שבנפשו, צריך להתבונן ולהבין, שכל הזמנים הללו של הנפילות והירידות והקשיים הם זמני שינה. מי שיקלוט את הנקודה שנאמרה עכשיו, בעומק נפשו הוא יעבור הרבה הרבה יותר בקלות את כל משברי החיים.

זה לא מילה פרטית. מדובר כאן בשינוי תפיסת תודעה עמוקה, איך להסתכל על כל קשיי החיים. ככל שהאדם מסתכל על כל הנפילות באופן של שינה, מעיקרא, המקום שאליו הוא נופל הוא הרבה יותר קל, הוא הרבה יותר נח, הוא מונע מעצמו את רוב משברי החיים.

זה לא דרך להתמודד בתוך הנפילה, בתוך בירידה, בתוך ימי הקטנות, בתוך ימי השנאה, אלא זו דרך עצומה שמעיקרא ימי הקטנות וימי השנאה יהיו הרבה יותר קטנים בכמות והיו הרבה יותר קטנים באיכות. מי שיקלוט את נקודת עומק הדבר של התודעה, הוא ירגיש שהוא יצא מגלות לגאולה, משיעבוד לחירות! הנפש קיבלה תפיסה שונה שנותנת לו כח להתמודד באופן שונה לגמרי עם כל המצבים. הוא לא רואה את זה כנפילה ושבירה אלא כזמני שינה, שבוודאי צריך לנוח, אבל לנוח על מנת להתעורר לאחר מכן, ביתר שאת וביתר עוז ולהצליח.

הדרכה מעשית

למעשה, מי שרוצה להשתמש בדברים, שיקח דף ועט, ירשום לעצמו את שלושת העיצות שנתבארו.

העיצה השלישית של התודעה, כדאי לחזור עליה מדי פעם, בין בזמני עליה בין בזמני ירידה. אבל בזמן שמגיע זמני הקשיים, הוא יוציא את הדף מהמגירה ויקרא את הדברים, הן את שתי הדברים הראשונים, והוא ינסה ליישם אותם, אבל בעיקר את הנקודה השלישית: להסתכל על המצב שהוא נמצא בו באופן שונה.

אחרי כל עליה באה תמיד גם לפעמים ירידה. לכן, כדאי לראות את הדברים לא רק בזמן ירידה, אלא גם בזמני העליה. ככל שהתודעה הזו תחדור עמוק יותר בנפש שלנו, אנחנו נהיה יותר קרובים לבני עליה, יותר קרובים לאלו שיכולים תמיד ללכת מ"חיל אל חיל".

לסיכום

חודש סיוון שזכינו לקבל את התורה, לא זכינו רק שבחודש סיוון יהיה לנו כח גדול, אלא קיבלנו בחודש סיוון כח שמכוחו נוכל לילך תמיד לנצח נצחים. מכח החודש הזה שניתנה בו תורה, מתגלה כח שיהודי לא נעצר, שיהודי לא נשבר, שיהודי לא מתרסק לרסיסים, אלא בכל מצב מונח בו הכח שהוא יכול ללכת מ"חיל אל חיל".

זהו מהלך הדברים שהסברנו את שלוש העיצות, ובעיקר את החלק השלישי של התודעה של השינה. בתפיסה הזו, בני ישראל כאשר הקב"ה בא לתת להם את התורה, הם ישנו ע"מ לגלות להם שבמשך הדורות יהיה שינה, אבל לעולם צריך לראות את כל הקשיים כשינה, וע"י כן להתמודד מכח חודש סיוון, מתן תורה שבו, כל ימי החיים לילך מחיל אל חיל.

שהקב"ה יזכה אותנו בכלל כל הכנסת ישראל לקבל את אורה של תורה.

שאלות עם הרב

שאלה: מה בדיוק צריך החזיק - איזה אש צריך לקיים בימי השנאה, איזה חלק מהאש צריך לקיים בנו?

הרב: שאלה טובה מאוד. יש שתי כוחות בנפש - כח של יאוש, וכח של תקווה. אם בזמן השבר האדם מקבל את כח היאוש, אז הוא איבד את האש של התקווה. הכח היחיד שצריך שיהיה זה תקווה: להאמין שבעצם אני אחזור לאחר מכן. כמו שהסברנו בהמשך, שזה רק "שינה" ולא נפילה.

שאלה: זה לא דבר מסויים שצריך לרצות?

הרב: רק צריך להיות במדרגה העליונה, תקווה שאני בוודאי יחזור ובוודאי יצליח, לא להתייאש. לא תקווה שבני אדם אומרים 'אני מקווה', אלא באמת בטוח שהקב"ה יעזור לי להצליח.

שאלה: מה קורה בימים שכן אדם חולה, ואי אפשר אפילו לעשות דקה שתיים למעשה?

הרב: למה אי אפשר אפילו חצי דקה במחשבה?

שואל: במחשבה, אבל מי עם למעשה. למשל לומדים חברותא עם מישהו.

הרב: ילמד לבד.

שואל: אבל יש ימים שאפילו זה קשה אי אפשר.

הרב: ניתוק אחד של שניה אחת אפשר, כן, היצר הרע יותר חזק.

שואל: מה קורה אם האדם הגיע למצב שהרצון באמת התייבש?

הרב: שיחזיק לפחות במעשה. לעורר עכשיו את הרצון מחדש, זה קשה אם הפסיק. אבל את המעשה, אפשר.

שואל: למדתי בשבוע שעבר שאם נמצאים במצב שממש רחוקים מאוד והעבודה מאוד קשה, מה שאנחנו מקווים לעשות אז אם דווקא אז עושים בלי להרגיש, אפילו בלי להרגיש שאנחנו משיגים משהו, בלי להרגיש התלהבות בכלל. אם אנחנו אז עושים את זה, למשל תפילה, אז אפשר להגיע לרמה רוחנית הרבה יותר גבוהה מאשר כל הדברים. האם זה יתן כזה דבר, איך זה עובד? איך זה מתקשר למה שדיברנו?

הרב: רק אם יש לבן אדם פנימיות. אם כל החיים שלו הוא עובד בדרך הזו, אז הוא לא יגיע כמעט לשום דבר. אם יש לו פנימיות, ויש זמן מסויים שקשה לו והוא עושה, אשריו טוב לו. אבל אם כל מהלך החיים הולכים בלי להרגיש אפילו שקשה, לא זו צורת העבודה של קדושה.

שואל: האם זה יתכן שלנשים יותר שייך הדרך הזאת של מעשים?

הרב: בדיוק הפוך. הם מרגשיות יותר, והם עושות מתוך הרגש. אצל גברים, חלקם פחות מרגיש, והם צריכים לעשות אפילו כשהם לא מרגישים. אבל עוד פעם, הדרך הזו היא לא דרך לאורך טווח, היא נקודתית! מי שמדריך כך לאורך טווח, הוא הופך אנשים להיות מחשבים ורובוטים. הדרך הזו צריכה לפתוח את הלב, ולא "לעשות אפילו כשלא מרגישים".

שואל: אם יש לבן אדם איזהשהו כח לכוון את ימי השנאה וימי האהבה, מתי הם באים ומתי הם הולכים? או שזה בכלל לא ביד האדם?

הרב: יש כח באדם שהוא עוד יותר מצמצם ומקטין את ימי הקטנות בכמות ובאיכות, אבל לא בידו האם להיות שם או לא.

שואל: מה קורה אם בן אדם מגיע לימים אלו, וחושב: אולי שלא עושים עבודה נכונה, אולי הם לא בדרך הנכונה?

הרב: עכשיו צריך לחכות עד שיעברו לימי הגדלות, ואז לברר. כשמבררים בימי הקטנות זה נובע משבר, לא מנקודה אמיתית.

שואל: האם ימי השנאה זה דבר ברור שאפשר לדעת, או שזה אולי לא ימי שנאה, אלא שהיום יותר קשה לי לעשות משהו.

הרב: ימי השנאה הם לא לשעתיים וגם לא לחצי יום. זה משהו מתמשך. באופן נקודתי, יכול להיות תחושה גופנית. זה יכול להיות כמה ימים טובים וכמה שבועות גם כן. כמה חודשים, זה כבר בעיה. יותר מכמה שבועות זה סימן שזה דיכאון.

שואל: מובן למה הגוף צריך שינה, אבל למה הנפש צריכה?

הרב: כל הבריאה כולה צריכה שינה. אפילו המים יושנים. כל דבר בבריאה יש לו "רצוא ושוב". כך הקב"ה הטביע. בשנה למשל, החורף הוא זמן השינה, והקיץ זה הזמן של ההתעוררות.

שואל: האם אפשר להאריך את ימי האהבה.

הרב: ככל שהאדם גודל, הם יותר מתארכים, וימי השנאה מתקטנים. ואם לא, זה סימן שהוא לא עובד נכון.

שואל: מהו הדרך להתחיל בעבודה? במה לבתחיל?

הרב: מה שהכי קרוב לליבו. וצריך "תפילת הדרך". זה תלוי לפי נפש של כל אדם ואדם.

- [עבודת החודש] 1]
- [סיון] 2]

Featured Image Text:

חודש סיון הילוך

Source: <https://bilvavi.net/shiur/חודשסיוןחילוך-003-ראשחודשעבודה>

Links

[1] <https://bilvavi.net/chodesh.avodah>

[2] <https://bilvavi.net/chodesh.sivan>